

Arrest

nr. 232 954 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 september 2010.

Op 11 maart 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 72 009 van 16 december 2011 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 maart 2012 wordt de aanvraag van 25 oktober 2011 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 89 777 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Bij arrest van de Raad nr. 89 775 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 april 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 september 2012 wordt de aanvraag van 13 april 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 12 september 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 17 september 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Een geplande repatriëring op 18 september 2012 wordt geannuleerd.

Op 18 september 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven.

Bij arrest van de Raad nr. 87 813 van 19 september 2012 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de twee beslissingen van 12 september 2012 verworpen.

Op 12 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad nr. 91 470 van 13 november 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 92 970 van 6 december 2012 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 13*septies* van 12 september 2012 verworpen.

Op 29 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 5 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 12 november 2013 deelt de gemeente aan de procureur des Konings mee dat verzoekster en haar partner zich zijn komen aanbieden en vraagt een onderzoek naar de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 20 november 2013 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 21 november 2013 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om de registratie van deze verklaring uit te stellen.

Op 28 maart 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

Op 14 april 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 25 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2014 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 154 114 van 8 oktober 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 6 augustus 2015 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

Op 17 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad nr. 156 377 van 12 november 2015 wordt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015 vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 161 789 van 11 februari 2016 wordt het bevel van 26 september 2015 vernietigd.

Op 18 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 169 432 van 9 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 mei 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 176 459 van 18 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 juli 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 240 521.

Op 13 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: K., S.
geboortedatum: (...)1979
geboorteplaats: I.
nationaliteit: Turkije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

2.2.1. SCHENDING VAN ART. 74/ 13 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 8 EVRM IUO. ART. ART. 3 EN 28 VAN HET KINDERRECHTENVERDAG IUO. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

3.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk gewezen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op Belgisch grondgebied als buitengewone omstandigheid.

4.

Een belangrijke omstandigheid is het gegeven dat aan verzoekster bij beslissing dd. 15.03.13 het ouderlijk gezag en het hoederecht aan verzoekster werd toegekend over de minderjarige zoon, E. B. Dit wordt niet betwist door de gemachtigde en blijkt afdoende uit de neergelegde stukken.

Evenmin betwist is dat de zoon E. thans op Belgisch grondgebied verblijft en hier school loopt.

Teneinde dit hoederecht effectief te kunnen uitoefenen is het voor verzoekster noodzakelijk met haar zoon op Belgisch grondgebied te verblijven. De zoon van verzoekster verblijft immers op Belgisch grondgebied en zijn asielprocedure is hangende (cfr. ook de bestreden beslissing en het administratief dossier).

M.b.t. dit element neemt de gemachtigde geen uitdrukkelijk standpunt in. De gemachtigde beperkt zich ertoe te stellen dat er geen effectieve banden zouden zijn tussen haar en de kinderen. Deze overweging doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon exclusievelijk aan verzoekster werd toegekend en dat de zoon thans op Belgisch grondgebied verblijft.

Door niet in concreto in te gaan op deze specifieke omstandigheid schendt de gemachtigde art. 74/ 13 Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind’ het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Door geen, minstens onvoldoende acht te slaan en door geen, minstens onvoldoende onderzoek te voeren naar voormelde omstandigheid, nl. het ouderlijk gezag van verzoekster over haar kind dat legaal op Belgisch grondgebied verblijft, schendt de gemachtigde art. 74/ 13 Vreemdelingenwet.

7.

Het verzuim om rekening te houden met deze specifieke omstandigheid kan bovendien worden beschouwd als een schending van art. 8 EVRM, de artt. 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shumk v.

Zwitserland, par. 135- 136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

Art. 24 van het Handvest bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN- Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

In casu houdt de besprekende beslissing onvoldoende rekening met het belang van het kind, laat staan dat het belang van het kind E. de eerste overweging vormt. Het belang van het kind veronderstelt dat het kind daadwerkelijk bij de ouder kan verblijven aan wie het hoederecht werd toegekend en kan beschikken over diens zorg, onderhoud en opvoeding.

Zoals hoger reeds aangegeven, beperkt de gemachtigde zich ertoe te stellen dat er geen gezinscel en geen band zou bestaan tussen verzoekster en haar kinderen. Het belang van E. om te verblijven bij zijn moeder aan wie het hoederecht werd toegekend, vormt niet het voorwerp van enig concreet onderzoek. De toekenning van het hoederecht aan de moeder is nota bene wel te beschouwen als een belangrijke indicatie van de band tussen verzoekster en E. (indien niet affectief, dan minstens wel juridisch afdwingbaar...)

Het belang van het kind E. is niet, minstens op gebrekkige en onvolledige wijze in overweging genomen.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van art. 74/13 Vw., art. 62 Vw, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, art. 8 EVRM en van art. 3 en 28 van het IVRK en van artikel 24 HGEU.

Verzoekster voert aan dat zij het hoedrecht heeft over haar minderjarige zoon E. B. en die een hangende asielaanvraag heeft en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon heeft.

In casu blijkt dat verwijderingsmaatregel gepaard gaat met beslissing omtrent een 9bis-aanvraag waarin verzoekende partij alle relevante elementen hebben kunnen aanbrengen, zodat de gemachtigde wel degelijk deze elementen in overweging nam alvorens te de bestreden beslissing te treffen. In de de motivering van de 9bis beslissing wordt immers gesteld dat zij geen band onderhoud met haar kinderen. De bestreden beslissingen werd genomen tezelfdertijd als de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9 bis Vw. van diezelfde datum onontvankelijk werd verklaard en door dezelfde ambtenaar. In beslissing 9bis werd op afdoende wijze ingegaan op de de situatie van verzoekster en haar kinderen. Al deze beslissingen werden tezelfdertijd aan de verzoekster ter kennis gebracht. Ook in de synthesesnota bij de bestreden beslissing wordt in die zin gesteld:

“Hoger belang van het kind:

→ betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van haar kinderen op het Belgische grondgebied, echter betrokkene woont al jarenlang niet meer samen met haar kinderen en legt geen enkel bewijs van effectieve banden met haar kinderen voor. Bovendien zijn haar twee oudste kinderen reeds meerderjarig en is de jongste al 17 jaar.”

Ook bij huidig verzoekschrift brengt verzoekers geen elementen aan die aantonen dat deze vaststellingen onjuist of onredelijk zou zijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat als zodanig geen formele motiveringsplicht, maar bepaalt enkel dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met, onder meer, het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot het (gebrek aan) gezinsleven en met de situatie tussen verzoekster en haar kinderen.

Wat deze verdragsartikelen van het IVRK en artikel 24 HGEU betreft nog worden opgemerkt dat uit het onderzoek van de 9bis aanvraag blijkt dat er hoe dan ook op de situatie van de kinderen is ingegaan.

Het komt verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen in welke mate de verwerende partij een verkeerde of onvolledige beoordeling heeft gemaakt van dit hoger belang van het kind, precies bekeken vanuit de contouren van de verschillende bepalingen die zij aanhalen. Zij blijft daartoe echter in gebreke.

Verzoekster toont op geen enkele wijze de onjuistheid aan van de vaststelling dat zij geen banden met haar kinderen heeft (ook niet met het minderjarig kind). Er kan dan ook niet ingezien worden hoe deze beslissing de belangen van haar kinderen zou kunnen benadelen of een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen vormen, nu er geen gezinsleven met hen wordt aangetoond en er een afdoende onderzoek van de situatie van verzoekster en haar kinderen werd ondernomen.

Verzoekster betwist ook geenszins het feit dat zij verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is dan ook ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wijst erop dat zij er in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op gewezen heeft dat bij beslissing van 15 maart 2013 (bedoeld wordt: 2012) het ouderlijk gezag en het hoederecht over het enig nog minderjarig kind E. aan haar werden toegekend. Om het hoederecht effectief uit te kunnen oefenen is het nodig dat zij samen met haar zoon in België verblijft. De asielprocedure van haar zoon is hangende. De verwerende partij neemt hierover geen standpunt in. Door niet in te gaan op dit feit en door geen onderzoek te doen naar het feit dat het ouderlijk gezag over de jongste zoon aan verzoekster werd toegekend, meent zij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoekster stelt vervolgens dat het verzuim om rekening te houden met deze specifieke omstandigheid een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest. Het belang van het kind moest worden meegenomen in de belangenafweging en verzoekster stelt dat dit erin bestaat dat het kind bij de ouder kan verblijven die het hoederecht heeft en die kan beschikken over de zorg, onderhoud en opvoeding van dit kind.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij aan verzoekster de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. De verwerende partij was dus op de hoogte van de gegevens die verzoekster in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en heeft daarop geantwoord in de weigering van deze aanvraag.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 5 september 2019 waarin het volgende overwogen wordt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

1) Hoger belang van het kind:

-> betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van haar kinderen op het Belgische grondgebied, echter betrokkene woont al jarenlang niet meer samen met haar kinderen en legt geen enkel bewijs van effectieve banden met haar kinderen voor. Bovendien zijn haar twee oudste kinderen reeds meerderjarig en is de jongste als 17 jaar.

2) Gezin- en familieleven:

-> geen elementen

3) Gezondheidstoestand:

-> geen elementen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van drie kinderen van verzoekster op het Belgisch grondgebied, twee meerderjarige en een minderjarige van 17 jaar oud. De verwerende partij stelt dat verzoekster al jarenlang niet meer samenwoont met haar kinderen en geen bewijs voorlegt van effectieve banden met deze kinderen. De verwerende partij besluit dat er geen gezinsleven is.

Deze vaststellingen steunen op de stukken van het administratief dossier. In haar aanvraag van 30 juli 2018, die aanleiding heeft gegeven tot een weigeringsbeslissing van 13 september 2019, genomen op dezelfde dag als het bestreden bevel, heeft verzoekster geen melding gemaakt van het feit dat zij het ouderlijk gezag heeft over haar nog enig minderjarig kind E. en zij stelde dat de informatie over de kinderen afkomstig was van de vader van de kinderen, bij wie de drie kinderen, waarvan twee meerderjarig, in België verblijven. Zij stelde in haar aanvraag uitdrukkelijk *“Het ouderlijk gezag over de kinderen is thans exclusief bij de vader (A.). De rechtbank van eerste aanleg te Idil kende het ouderlijk gezag aan de vader toe bij vonnis dd. 15 maart 2012, om reden dat verzoekster in België verbleef (zonder inkomen) en aangezien de kinderen bij de vader in Turkije verbleven, en de vader met zijn inkomen wel voor het onderhoud van de kinderen kon instaan.”* Zij voegde bij haar aanvraag een vertaling van het Turkse vonnis van 15 maart 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België een asielaanvraag indiende op 30 september 2010 en daarna verschillende andere procedures doorliep, waaruit blijkt dat zij het grondgebied van het Rijk intussen niet heeft verlaten. Uit de aanvraag van 30 juli 2018 blijkt dat verzoeksters zoon E. ongeveer sinds juli 2017 in België verblijft en dat zij hier in België nog geen contact met hem had. Verzoekster toont dus niet aan dat zij sinds september 2010 nog contact had met dit kind, ook niet sinds 15 maart 2012, datum waarop ze de voogdij over hem kreeg.

Verzoekster toont niet aan dat zij samen met haar zoon in België moet verblijven om het ouderlijk gezag te kunnen uitoefenen, gezien uit het Turkse vonnis blijkt dat het verblijf van verzoekster in België geen beletsel vormde voor het toekennen van de voogdij. Verzoekster brengt evenmin elementen bij waaruit zou blijken dat zij over een verblijfsrecht in België dient te beschikken om een familiaal rechtelijke procedure op te starten. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat zij in België moet verblijven om het hoederecht/ouderlijk gezag over haar kind, dat haar bij vonnis werd toegekend, uit te oefenen.

Uit de synthesesnota van 5 september 2019 en uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd van 12 september 2019, die genomen werd op dezelfde datum als huidig bestreden bevel en op dezelfde datum als huidig bevel ter kennis werd gebracht, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen inzake de kinderen, waaronder de omstandigheid dat het ouderlijk gezag aan verzoekster werd toegekend bij vonnis van 15 maart 2012 van een Turkse rechtbank. In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van de Raad nr. 232 953 van 21 februari 2020, waarbij het beroep wordt verworpen tegen de beslissing van 13 september 2019 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.4. Verzoekster voert aan dat het verzuim om rekening te houden met de omstandigheid dat zij in België moet verblijven samen met haar minderjarige zoon om het ouderlijk gezag te kunnen uitoefenen, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en het in deze artikelen vervatte belang van het kind.

In de synthesesamenvatting van 5 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt hierover het volgende gesteld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

1) Hoger belang van het kind:

-> betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van haar kinderen op het Belgische grondgebied, echter betrokkene woont al jarenlang niet meer samen met haar kinderen en legt geen enkel bewijs van effectieve banden met haar kinderen voor. Bovendien zijn haar twee oudste kinderen reeds meerderjarig en is de jongste als 17 jaar.

2) Gezin- en familielevens:

-> geen elementen

3) Gezondheidstoestand:

-> geen elementen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij meent dat er geen gezinsleven is omdat verzoekster al jarenlang niet meer samenwoont met de kinderen, dat haar twee oudste kinderen meerderjarig zijn en haar jongste al zeventien.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Inzake de meerderjarige kinderen wordt het volgende opgemerkt.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* brengt verzoekster geen elementen aan inzake haar meerderjarige kinderen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan afhankelijk te zijn van haar meerderjarige kinderen of dat haar meerderjarige kinderen afhankelijk zijn van haar. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van een afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met haar twee meerderjarige kinderen.

Inzake het minderjarig kind voert verzoekster aan dat zij het ouderlijk gezag heeft en benadrukt ze dat er geen rekening werd gehouden met het belang van het kind. Verzoekster maakt geen melding van enige band met dit kind of enige contactname.

De Raad stelt vast dat de vaststelling van de verwerende partij inzake het niet aanwezig zijn van een gezinscel tussen verzoekster en haar kinderen, waaronder haar minderjarig zeventienjarig kind, steunen op de stukken van het administratief dossier. In haar aanvraag van 30 juli 2018 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geeft verzoekster zelf aan dat zij sinds 2010 onafgebroken in België verblijft, dat haar drie kinderen waarvan één minderjarig kind, op dat ogenblik 16 jaar, sinds kort in België verblijven, dat zij “*volgens de informatie waarover verzoekster beschikt*” thans “*ca. 1 jaar bij hun vader*” verblijven, dat het “*de bedoeling*” is “*dat verzoekster haar gezinsleven met haar kinderen hervat en opnieuw opbouwt*”. Hieruit blijkt dat verzoekster zelf aangeeft dat er geen contact geweest is en geen contact is met de kinderen en dat zij dit wenst te hervatten en op te bouwen. Uit het administratief dossier blijkt voor het overige geen enkele informatie over de kinderen van verzoekster of over banden die zij vanuit België onderhield met haar kinderen in Turkije of, na de komst van de kinderen naar België in 2017, in België. De omstandigheid dat aan verzoekster in 2012 het ouderlijk gezag werd toegekend over haar jongste zoon, 17 jaar oud op het ogenblik van de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk. Bijgevolg steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat er geen sprake is van enige gezinscel tussen verzoekster en haar kinderen.

Nu er geen sprake is van een gezinscel en van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, is er geen inmenging in een (niet bestaand) gezinsleven en kan verzoekster zich niet met goed gevolg beroepen op het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster specifiek verwijst naar bepalingen inzake kinderen en het hoger belang van het kind, wordt opgemerkt dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. *In casu* rijst de vraag of huidige bestreden beslissing een weerslag heeft op dit minderjarig kind. De bestreden beslissing betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten enkel gericht tot verzoekster omdat zij niet op legale wijze in België verblijft. Verzoeksters minderjarig kind van 17 jaar oud bevindt zich in België, zonder dat aangetoond is dat dit op legale wijze is. Nergens blijkt dat er sinds 2010 contact was tussen verzoekster en dit kind en verzoekster betwist dit niet. Het kind verblijft momenteel bij de vader in België. Bijgevolg ziet de Raad niet in welke weerslag huidige bestreden beslissing zou kunnen hebben op dit zeventienjarig kind, dat geen contact heeft met

verzoekster, dat bij de vader verblijft en waarvan niet is aangetoond dat het een legaal verblijf in België heeft. Het kind leeft reeds gescheiden van verzoekster sinds 2010.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteenzet, onder verwijzing naar internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136). Zoals reeds gesteld maakt verzoekster sinds 2010 geen deel meer uit van het gezin van het kind, dat in Turkije bij verzoeksters familie en daarna bij zijn vader verbleven heeft en nu in België ook bij zijn vader verblijft.

Verzoekster kan *in casu* niet met goed gevolg het hoger belang van het kind en de bepalingen in dit verband aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET